

nosti, zakládalo povinné pojištění u společenstevní pokladny též pro zaměstnance dobrovolných členů společenstva.

Tím jest v podstatě vymezen obsah citovaného ustanovení § 27, jež se takto vyčerpává určením, které osoby jsou u společenstevní pojišťovny pojištěny p o v i n n ě, aniž však tím jsou zároveň určeny meze příslušnosti společenstevní pojišťovny v tom smyslu, že by společenstevní pojišťovna byla příslušna pojišťovati platně jen osoby povinně u ní pojištěné.

Nic takového v onom ustanovení řečeno není. Opaku nelze dovozovati ani z toho, že dosavadní společenstevní pokladny byly zachovány jako společenstevní pojišťovny jen za předpokladu, že v den v zákoně uvedený měly určitý počet pojištěnců, zaměstnaných u povinných členů společenstva, neboť tento předpoklad určitého počtu pojištěnců, zaměstnaných u povinných členů společenstva je dán jako podmínka právě jen pro možnost zachování působnosti pokladny, při čemž zákonodárce, chtěl-li pojišťovně zabezpečiti možnost plnění úkolů jí svěřených, mohl přihlížeti jen k onomu počtu pojištěnců, kteří, jsouce u ní pojištěni obligatorně, tvoří pevný základ její existence.

Pokud tu zejména jde o ustanovení § 24, jehož obsah byl nahoře uveden a podle něhož jest okresní nemocenská pojišťovna pro určité území v zásadě všeobecným nositelem nemocenského pojištění, jest uvést, že podle jeho znění nastává výluka z pojistné příslušnosti u okresní nemocenské pojišťovny pro ony zaměstnance, kteří jsou pojištěni u některé z pojišťoven, jmenovaných v §§ 25 až 29. Stanově takto výluku z pojistné příslušnosti u okresní nemocenské pojišťovny, podmiňuje ji uvedený předpis pojištěním u některé ze jmenovaných pojišťoven zcela všeobecně a neomezuje ji tedy zúženým předpokladem pojištění u té které pojišťovny povinného, t. j. již ze zákona u té neb oné pojišťovny vznikajícího.

Nelze proto z ustanovení § 24 dovoditi, že pro osoby, které nejsou u společenstevní pojišťovny pojištěny povinně, nenastává jejich pojištěním dobrovolným u pojišťovny té výluka z pojistné příslušnosti u okresní nemocenské pojišťovny, a nemůže proto ani reflexní úvahou z § 24 býti dovozováno, že společenstevní pojišťovna jest příslušná pojišťovati platně jen osoby podle zákona u ní povinně pojištěné.

Nález ze 4. března 1938 č. 528/35-4.

Skutečnost, že nařízené ústní jednání jeví se bezúčelným, nemůže se dotknouti možnosti použití sankce podle § 45, odst. 7 vl. nař. č. 8/28 Sb.

Žalovaný úřad vycházel z právního názoru, že sankce § 45, odst. 7 vlád. nař. č. 8/1928 Sb. nelze použiti tehdy, bylo-li vypsání ústního jednání bezúčelným. Tento názor nemá opory v zákoně. Podle § 24, odst. 1 jest úřad oprávněn předvolati osoby, jejichž přítomnost u úřadu považuje se za nutnou. Podle § 43 vlád. nař. č. 8/1928 Sb., vydaného podle čl. 10 org. zák. č. 125/1927 Sb.

správní úřad I. stolice, pokud správní předpisy neupravují řízení jinak, určuje postup řízení, rozhoduje o tom, které důkazy mají býti provedeny a může dále provést ústní jednání podle §§ 45 a násl. Podle § 45, odst. 1 jest k ústnímu jednání obeslati strany, případně svědky a znalce. Již z těchto předpisů se podává, že v řízení před I. stolicí je dáno okresnímu úřadu na vůli, aby konal ústní jednání; usnesl-li se na tom, je povinen obeslati strany, jimž ovšem je volno vzhledem k předpisu § 45, odst. 6 před ústním jednáním neb při něm přednésti své námitky, sporu se týkající, tedy i navrhnouti důkazy pro svá tvrzení po případě pomůcky průvodní při ústním jednání předložiti.

Žalovaný úřad takového oprávnění úřadu I. stolice sice neupíral, vkládal však do cit. § 45 sankci, že odstavec 7 § 45 nelze použiti, bylo-li stanovení ústního jednání bezúčelným. I kdyby in concreto tomu tak bylo a mohlo být přisvědčeno názoru žalovaného úřadu, že ústní jednání nebylo účelným, nemůže skutečnost ta vyloučiti sankci, kterou na nedostavení se strany, obeslané a poučené podle odst. 4 téhož paragrafu, připíná odst. 7, stanovící, že zmešká-li bez dostatečné omluvy ústní jednání strana, k jejíž žádosti bylo řízení zavedeno, má se zato, že žádost vzala zpět. Neboť citovaná norma ani zde, ani na jiném místě uvedený následek nedostavení nečiní závislým na podmínce, aby stanovení ústního jednání bylo účelným. Takového normy ani úřad neuvádí. Nehledíc k tomu vylučuje se takovýto výklad již tím, že bezúčelnost ústního jednání nelze zjistiti, když jednání to pro neúčast strany se nekonalo, když není známo ani, co by strany byly uplatnily, ani jak by se byl úřad k přednesu stran zachoval, takže schází substrát umožňující úsudek o bezúčelnosti jednání. (Srovnej nález ze dne 18. prosince 1934, č. 23.795, Boh. A-11.610).

Nález z 9. března 1938 č. 2846/35-4.

Z finanční judikatury Nejvyššího správního soudu.

(Dokončení.)

Z nálezů, týkajících se daně rentové, řeší řada nálezů poměr k zdanění vzhledem ke smlouvě s Německou říší č. 118/1923 o zamezení dvojího zdanění. Ani zde není možno reprodukovati velmi obsáhlou argumentaci jednotlivých nálezů a nutno se omeziti na pouhou registraci vyslovených právních názorů. Nález z 14. XII. 1937 č. 2794/35-3 vyslovuje právní názor, že úroky, placené ze zápůjčky tuzemským dlužníkem věřiteli v Německé říši, na něž se nevztahuje ustanovení čl. VIII. smlouvy mezi Československou republikou a Německou říší o urovnání tuzemského a cizozemského zdanění, zvláště o zamezení dvojího zdanění v oboru přímých daní, nepodléhají v tuzemsku rentové dani ani když v Německu nejsou postiženy zvláštní daní výnosovou. Nález z 18. XI. 1937